

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/3/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8313218754
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8313218754.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a sudkýň JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: Z. R., nar. XX.X.XXXX, bytom S. XXXX/XXX, K., zast. JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom, Námestie slobody 25, Humenné proti žalovanej: T. R., Q. Q.Á., H. X.X.XXXX, C. S. A. XXXX/X, K., zastúpenej JUDr. Antonom Wagnerom, advokátom, Kudlovska 1, Humenné, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 12C/302/2013 - 215 zo dňa 24.9.2018 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol, cit.:
„Z veci patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a žalovanej súd p r i k a z
u j e do výlučného vlastníctva žalobcu nasledovné hnutel'né veci:
- gauč, obývaciu stenu a konferenčný stolík v hodnote 766,78 eur
- kuchynskú linku v hodnote 441,48 eur,
- kuchynský drez v hodnote 58,04 eur,
- vodovodnú batériu v hodnote 34,85 eur,
- manželskú posteľ v hodnote 424,88 eur,
- konferenčný stolík v hodnote 92,95 eur,
- mraziaci box v hodnote 265,55 eur,
- televízny prijímač v hodnote 348,54 eur,
- umývačku riadu v hodnote 232,36 eur,
- chladničku v hodnote 348,54 eur,
- kuchynský sporák v hodnote 197,51 eur,
- kuchynský stôl v hodnote 104,56 eur,
- 4 ks kuchynské stoličky v hodnote 92,95 eur,
- digestor v hodnote 81,33 eur,
- kuchynské police v hodnote 31,51 eur,
- kuchynské hrnce zn. Tescoma v hodnote 81,33 eur,
- kuchynské hrnce zn. Hoffbirg v hodnote 70,00 eur,
- 4 ks svietidlá v hodnote 53,11 eur,
- kuchynský luster v hodnote 23,23 eur,
- 3 ks tyče na záclony v hodnote 53,11 eur,

- dlažba a obklady v kuchyni v hodnote 162,65 eur,

- plávajúce podlahy v hodnote 531,10 eur.

Závazok vo výške 6.817,32 eur vyplývajúci z pôžičky vo vzťahu k veriteľovi A. p r e b e r á žalobca.

Súd n e p r i z n á v a žalovanej náhradu za jej zaniknutý podiel.

Žiadna zo strán sporu n e m á právo na náhradu trov konania.“

V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že predmetom tohto konania bola žaloba na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania.

Medzi účastníkmi konania nebol sporný okruh hnuiteľných vecí patriacich do ich bezpodielového spoluvlastníctva. V konaní bolo preukázané, že tieto hnuiteľné veci boli zakúpené účastníkmi konania počas manželstva za finančné prostriedky, ktoré boli zabezpečené od brata žalovanej A. Q.. Keďže všetky tieto hnuiteľné veci ostali v rodinnom dome, v ktorom takmer 7 rokov býva iba žalobca sám, pretože žalovaná opustila spoločnú domácnosť a tieto hnuiteľné veci sú teda v užívaní žalobcu, súd prikázal všetky tieto hnuiteľné veci do výlučného vlastníctva žalobcu.

Do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov konania patrí podľa súdu prvej inštancie jednoznačne aj záväzok - dlh účastníkov konania vo vzťahu k A. Q.. Súd mal za preukázané, že A. Q., brat žalovanej, zobral úver zo Slovenskej sporiteľne vo výške 360 000,- Sk s tým, že po dohode tento úver bol poskytnutý stranám sporu a strany sporu mu mali tento úver splácať. Žalobca zo začiatku zaplatil A. Q. 25 splátok po 189,37 eura, v konaní sp. zn. 12/25/2011 bolo A. Q. vo vzťahu k žalobcovi priznaných 33 splátok, v konaní sp. zn. 6C/285/2015 bolo priznaných A. Q. vo vzťahu k žalobcovi 6 splátok a v konaní sp. zn. 7C/68/2017 bolo priznaných A. Q. vo vzťahu k žalobcovi 20 splátok, teda A. Q. bolo zaplatených, resp. súdom priznaných celkom 84 splátok z celkového počtu 120 splátok, a tak súd ustálil výšku záväzku strán sporu voči A. Q. v počte 36 splátok po 189,37 eura, čo predstavuje sumu 6.817,32 eura. O tomto záväzku súd rozhodol tak, že ho preberá vo vzťahu k veriteľovi A. Q. žalobca, pričom súd vychádzal zo skutočností, že pôžičky, ktoré boli vzaté A.om Q.m a ktoré boli poskytnuté stranám sporu boli použité na splatenie dlhov žalobcu, ktoré vznikli ešte pred uzavretím manželstva, a taktiež boli použité na nadobudnutie hnuiteľných vecí patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, pričom tieto hnuiteľné veci ostali v užívaní žalobcu a nakoniec boli prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu. Z týchto dôvodov súd rozhodol tak, že záväzok voči A. Q. preberá žalobca.

Keďže žalovaná nepožadovala, aby jej bola priznaná náhrada za jej podiel, súd rozhodol tak, že žalovanej nepriznal náhradu za jej zaniknutý podiel.

O trovách konania v tejto veci súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Poukázal na to, že on sa nedohodol s bratom žalovanej na tom, že zoberie úver (tretí v poradí) vo výške 360.000 Sk. Žalobca akceptoval len skutočnosť, že brat žalovanej po dohode so žalovanou vzal pôžičku vo výške 80.000 Sk na úhradu jeho dlhov. Okrem sumy 2.518,28 eura, o ktorej žalobca potvrdil, že bola uhradená aj z prostriedkov A. Q., ktoré poskytol žalovanej na uhradenie jeho dlhov, boli ďalšie peňažné prostriedky poskytnuté na zakúpenie ďalších hnuiteľných vecí a je zrejmé, že boli poskytnuté žalovanej. Má za to, že je dôležité ustáliť výšku peňažného záväzku voči A. Q.. Žalobca zo začiatku zaplatil A. Q. 25 splátok po 189,37 eura, v konaní sp. zn. 12C/25/2011 bolo A. Q. priznaných 33 splátok, v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné sp. zn. 6C/285/2015 bolo priznaných 6 splátok a v konaní 7C/68/2017 bolo priznaných A. Q. voči žalobcovi 20 splátok

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nie je pravdivým tvrdenie žalobcu, že sa nedohodol s pánom Q.m ohľadom poskytnutia všetkých troch pôžičiek z banky. Svojimi vyjadreniami a stanoviskami sa chce žalobca vedome vyhnúť svojej výlučnej povinnosti platiť, pretože vyložene pre jeho dlhy, ktoré spôsobil pred uzatvorením manželstva

so žalovanou, bol A.om Q.m zobratý úver resp. pôžička na ich splácanie, čo 25 mesiacov až do podania návrhu na rozvod manželstva žalovanou žalobca nepopieral a dohodnuté splátky okrem tých, ktoré boli následne priznané právoplatnými rozhodnutiami súdu, bez problémov platil. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť a uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

4. V nasledujúcich vyjadreniach žalobca aj žalovaná zotrvali na svojej doterajšej argumentácii a neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie

mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 14.8.2019 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

7. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého zistil skutkový stav potrebný pre posúdenie veci a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd si osvojuje náležité odôvodnenie súdu prvej inštancie a v nadväznosti na odvolacie dôvody dopĺňa:

8. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka, pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

9. Vďaka pomerne širokej formulácii citovaného ustanovenia sú sudy oprávnené usporiadať majetkové vzťahy manželov k zaniknutému BSM čo najspravodlivejšie v súlade s dobrými mravmi a v čo najlepšom záujme oboch manželov.

Základnou zásadou je, že podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom.

Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na spoločný majetok, a je povinný uhradiť to, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na jeho oddelený (samostatný) majetok. Naproti tomu by sa malo uhradiť to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok.

10. V prejednáwanej veci zostala spornou len otázka vyporiadania BSM v časti záväzkov vzniknutých počas trvania manželstva. Ako už odvolací súd uviedol vo svojom skoršom uznesení č.k.19Co/42/2016 - 159 zo dňa 29.9.2016, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 12C/302/2013 - 138 zo dňa 17.12.2015, u záväzkov tvoriacich masu BSM súd vyporiadava len tie, ktoré strany sporu označili ako patriace do ich zaniknutého BSM a ktoré ku dňu zániku BSM skutočne existovali.

Žalobca v žalobe okrem hnutelných vecí žiadal zo záväzku vyporiadať jediný záväzok voči A. Q., ktorý má základ v zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX z 23.10.2008 a Slovenská sporiteľňa, a.s. ho A. Q. poskytla vo výške 360.000 Sk (11.949,81 eura).

Tak žalobca ako aj žalovaná nespochybnili, že časť z týchto prostriedkov im A. Q. odovzdal (zvyšná časť prostriedkov bola použitá na splatenie predchádzajúcich dvoch úverov, ktoré A. Q. vzal za rovnakým účelom ako spomínaný úver) a odovzdanú časť prostriedkov bolo potrebné A. Q. vrátiť, pričom ku dňu zániku BSM sa tak nestalo. Žalovaná výslovne uviedla (pojednávanie 27.04.2015, č.l. 50 spisu), že takto získané prostriedky boli použité nielen na zaplatenie dlhov žalobcu, ale zo zvyšných peňazí bol kúpený aj nábytok, zariadenie.

Existencia iného nesplateného záväzku v čase zániku BSM tvrdená nebola.

11. Ide teda o spoločný záväzok žalobcu aj žalovanej patriaci do BSM, ktorý je potrebné vyporiadať v zmysle zásad uvedených v ust. § 150 Občianskeho zákonníka.

12. Žalobca v konaní tvrdil, že preplatil výšku svojich dlhov, ktoré za neho plnil A. Q. z úverov, keď výška jeho dlhov uhradených z úveru poskytnutého A. Q. bola 2.518,28 eura, pričom žalobca vrátil sumu 5.789,41 eura.

13. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka konania za to, že za konania neboli preukázané jeho tvrdenia, že z toho dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej i v takých prípadoch, keď určitá skutočnosť významná podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, nebola alebo nemohla byť preukázaná a keď teda výsledky hodnotenia dôkazov neumožňujú súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdenia tejto skutočnosti, ani o tom, že by táto skutočnosť bola nepravdivá. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorí z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 24. júna 2010, sp. zn. 5Obo/52/2010).

14. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 3 M Cdo 6/2010).

15. Pokiaľ žalobca tvrdil, že výška jeho dlhov bola 2.518,28 eura, bol povinný toto svoje tvrdenie aj preukázať, najmä za stavu, ak v konaní (v tomto ale aj v konaní vedenom na Okresnom súde Humenné č.k. 12C/25/2011) bolo svedeckými výpoveďami A. Q. (výpoveď zo dňa 9.7.2018, č.l. 203 a nasl. spisu), resp. jeho tvrdením v žalobe v konaní č. 12C/25/2011, B. Q. (výpoveď zo dňa 9.7.2018, č.l. 201 a nasl. spisu) a E. Q. (výpoveď na pojednávaní dňa 24.4.2013 v konaní č. 12C/25/2011, č.l. 205 spisu č.k. 12C/25/2011) preukázané, že celý úver bol napokon použitý na úhradu dlhov žalobcu a nákup spoločných hnutelných vecí.

Toto svoje tvrdenie však žalobca v konaní nijako nepreukázal, naproti tomu súd mal na základe svedeckých výpovedí za preukázanú pravdivosť tvrdenia žalovanej, v dôsledku čoho žalobca neunesol dôkazné bremeno a súd nemohol jeho návrhu v časti rozdelenia záväzku vyhovieť a vychádzal z toho, že finančné prostriedky pochádzajúce z úveru od A. Q. boli v časti prevyšujúcej cenu nakúpených spoločných vecí použité na úhradu dlhov žalobcu.

16. Súd prvej inštancie ustálil výšku celého záväzku na sumu 6.817,32 eura, pričom nie je zrejmé, aká suma z toho bola použitá na úhradu dlhov žalobcu a aká na nákup spoločných vecí, čo však s ohľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci nemá pre vecnú správnosť rozhodnutia relevantný význam.

17. Z vykonaného dokazovania vyplýva, a napokon to potvrdil aj sám žalobca, že z časti finančných prostriedkov z úveru boli zakúpené spoločné hnutelné veci, ktorých zostatková hodnota bola ustálená na 4.496,36 eura, a ktoré boli napokon prikázané do výlučného vlastníctva žalobcu bez povinnosti výplaty podielu žalovanej, pričom žalobca by bol pri prísnej aplikácii princípu parity povinný nahradiť žalovanej jej podiel na predmetných veciach vo výške 1, t.j. 2.248,18 eura, čo však žalovaná nežiadala.

18. Zvyšná časť spoločných finančných prostriedkov bola použitá na úhradu dlhov žalobcu vzniknutých pred uzavretím manželstva, čo je potrebné pri vyporiadaní BSM náležite zohľadniť.

Není pochyb o tom, že dlh vzniklý z úveru poskytnutých žalovanému pred uzavretím manželstva, teda pred vznikom bezpodílového spoluvlastníctví účastníkov, v súvislosti s pořízením prodejny patřící jen žalovanému, byl jeho osobním závazkem. Bylo-li pak za trvání bezpodílového spoluvlastníctví účastníků na tento dlh plněno z finančních prostředků patřících do tohoto bezpodílového spoluvlastníctví a nikoli z odděleného majetku žalovaného, není žádného důvodu odchýlit se od zásady uvedené v posledně uvedeném zákonném ustanovení, že totiž každý z manželů je povinen nahradit, co ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho ostatní majetek (rozhodnutí Nejvyššieho soudu České republiky sp. zn. 22 Cdo 1562/2000 zo dňa 14. 8. 2001).

19. Keďže časť záväzku v celkovej výške 6.817,32 eura bola použitá na nákup spoločných vecí, ktoré boli prikázané do vlastníctva žalobcu bez povinnosti vyplatiť žalovanej jej podiel, a časť na úhradu dlhov žalobcu vzniknutých pred uzavretím manželstva, a v oboch prípadoch je vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a v záujme čo najspravodlivejšieho usporiadania vzťahov najvhodnejším riešením vyporiadať BSM tak, že všetky záväzky a hnuiteľné veci bez povinnosti výplaty prevezme výlučne žalobca, nie je pre rozhodnutie vo veci samej potrebné presne špecifikovať výšku dlhov a sumy peňažných prostriedkov použitých na nákup spoločných vecí.

20. Za stavu, keď z peňazí od A. Q. boli zakúpené spoločné veci, ktoré po rozvode manželstva nadobudol do vlastníctva žalobca bez povinnosti vyplatiť žalovanej jej podiel, a keď z dokazovania vyplynulo, že z týchto peňazí boli zároveň vyplatené dlhy žalobcu, má odvolací súd za to, že nie je daný dôvod na rozdelenie záväzku medzi oboch manželov.

21. Neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu, že on sa s A. Q. na žiadnom úvere nedohodol. Žalobca minimálne ex post vyjadril s úverom súhlas, keď ho postupne začal splácať.

22. Záverom len pre úplnosť odvolací súd dáva žalobcovi do pozornosti, že tak žalovaná ako ani jej súrodenci nikdy netvrdili, že tretí úver bol poskytnutý na rekonštrukciu domu. Sestra žalovanej E. na pojednávaní dňa 24.4.2013 v konaní č. 12C/25/2011 (č.l. 205 spisu č.k. 12C/25/2011) uviedla, že ona brala hypotéku na rekonštrukciu domu a žalobca so žalovanou potom vzali prostredníctvom A. Q. úver vo výške 360 000 Sk. A. Q. na pojednávaní dňa 3.5.2012 (č.l. 133 a nasl. spisu č.k. 12C/25/2011) tvrdil, že na rekonštrukciu domu si vzala úver E. Q., pričom z časti tohto úveru vyplatila predchádzajúce úvery A. Q., a z úveru A. Q. vo výške 360 000 Sk boli vrátené peniaze E. Q. a zvyšok poskytnutý žalobcovi a žalovanej.

23. Za takejto situácie odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní plne úspešná, odvolací súd jej preto priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ich kvantifikáciu zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

Existencia dôvodov pre výnimočné nepriznanie náhrady trov odvolacieho konania nebola tvrdená a v zmysle § 257 CSP zo spisu ani nevyplývala.

25. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.